

Српско јавно мњење, током последње кулминације кризе на Блиском Истоку, из саосећања стало је на страну онога ко више страда, а то су Палестинци. И неке наше невладине организације, од оних националних до мондијалистичких, последњих дана здушно осуђују Израел. Прве то раде јер су оправдано кивне на САД, земљу која је кључни савезник и заштитник Израела, због односа према Србима и политике дуплих стандарда (у складу са којима су и много мање крваве акције српских снага проглашаване злочиначким). Друге, јер скоро инстинктивно осуђују свако испољавање националног духа и државне виталности (ипак, то у овом случају раде уздржано, како се не би замериле својим америчким патронима).

На страну сада они кругови које није брига за српске националне интересе. Међутим, они којима је до њих стало, требали би да се сете да се Хамас не бори само за палестинске циљеве (стварање националне државе), већ и за опште исламске. У питању је рат против „неверника“ који су се населили на „муслиманској територији“, а које треба уништити. Јер, убеђени су, ислам треба да се шири, а не сам да буде изложен туђој експанзији.

Током рата у БиХ, ради постизања „светог циља“, тј. борбе против православних Срба који су се нашли на путу једне фазе његове реализације, мноштво исламских ратника ступило у редове армије босанских муслимана. Међу њима није било мало ни Палестинаца, а Хамас и Хезболах активно су учествовали у пружању разних видова помоћи снагама под контролом Сарајева. С друге стране, ни један Израелац није се борио против Срба. Напротив, Израел је према нама заузео став благоданости неутралности. Ко нешто зна о ратовима из 90-их, свестан је и да је Израел, без обзира на савезничке везе те земље са Вашингтоном, био један од канала за снабдевање српских снага разноврсном војном опремом,.

Наравно, неко ће рећи: „Па амерички Јевреји су углавном подржавали интервенцију против Срба“. То је тачно. Међутим, једно је Израел а друго су амерички Јевреји. Друго, они су најчешће либерални мондијалисти а не ционисти. Додуше, шта год начелно мислили, имају симпатија према Израелу и када се ради о тој земљи одступају од својих

идеала, па је активно подржавају. Нису они баш у пуној мери глобалистичка сабраћа припадника тзв. Друге Србије, заражених националним мазохизмом који је већ прерастао у аутошовинизам (мржњу према сопственом народу).

С друге стране, амерички Јевреји ционистичких опредељења, најчешће су били на страни Срба, а неке њихове организације су редовно учествовале у протестима наших сународника против медијског сатанизовања Срба и агресије на, нажалост уништено, Српску Крајну, Републику Српску и Србију. Без великог придавања значаја балканским ратовима, али ипак просрпски расположено, током минулих ратова било је и јавно мњење Израела.

Уосталом, недавно сам се вратио из обиласка Свете земље, и могу да посведочим да сви Израелци са којима сам разговарао (а настојао сам да сазнам шта мисле), имају симпатије према Србима и Србији. Они су деценијама у сукобу са већим делом исламског света, па им је симпатичан онај ко је са муслиманима ратовао. Наравно, израелска државна политика није тако упрошћена, али влада те земље ипак није попустила под америчким притисцима, и није признала нелегални сецесионистички акт који су донели алабански представници у Скупштини наше јужне покрајине.

Треба рећи и да су неке муслиманске земље, као што су Либија, Индонезија, Алжир или Сирија, упркос ставу већег дела исламског света, уистину биле коректне према нама током настојања нашег народа западно од Дрине да одбрани своју, још уставом СФРЈ, загарантовану државност. Чињеница је и да већина муслиманских и арапских земаља није признала тзв. државу Косово.

Ипак, на тај начин нису поступиле из солидарности према Србима (не треба имати илузије на чијој страни су симпатије њихове јавности), већ због процене да би признавањем нелегалне сецесије радиле и против себе. Потпуно урушавање међународног права, уз даље сокољење Вашингтона да ради шта год хоће, јасно је колико је опасно чак и његовим „пријатељима“ у арапском свету. Не треба имати ни илузију да је оним ционистима којима су Срби симпатични много стало до нас. Зато, гледајмо своја посла, и када наши интереси нису угрожени причајмо начелно о потреби да конфликти буду мирољубиво разрешени, осуђујмо генерално људску патњу, али не заузимајмо став у прилог једне од сукобљених страна!

Није лако не испољити саосећање према ономе ко пати (а не заборавимо да пате и

израелски цивили који су изложени сталним ракетним ударима и терористичким нападима). Међутим, једну ствар представљају индивидуални људски односи, а другу национална политика. Државе, а и оне патриотске организације које претендују да утичу на политички курс, морају да се руководе разумом, и поступају прагматично у складу са суровом анализом користи коју нација може да има, односно штете коју би могла да избегне. Егоизам, безосећајност, свакако нису нешто што је за похвалу када се ради о појединцима. Но, јесу одраз зреле државне политике.

У случају актуелних сукоба између Израела и Палестинаца у области Газе, наша званична политика показала се као разборита. Нажалост, такво није и понашање дела национално оријентисаних невладиних организација и политичких актера. Зато њиховим лидерима предлажем да оду на неки од исламских сајтова на српском језику (нпр. www.islambosna.ba), па да виде да тамо о недавном скупу солидарности са Палестинцима у Београду „говоре“ са одушевљењем они којима је исламско братство на срцу. А ми ваљда нисмо толико људи да због тога што, с разлогом, не маримо САД, и што људски осећамо жаљење због страдања палестинског народа, чак и индиректно подржавамо оне који нам желе зло.